

POSTANOWIENIE

Dnia 14 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z wniosku D. Spółki z o.o. z siedzibą w G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Gdańsku
z udziałem zainteresowanych T. D. , W. Z., M. K., S. B.
o ubezpieczenie społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 14 lipca 2015 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn. akt III AUa 2084/13,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 13 czerwca 2014 r. Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku oddalił apelację D. Spółki z o.o. z siedzibą w G. od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 4 czerwca 2013 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddziału w Gdańsku z dnia 11 i 18 lutego 2011 r. w przedmiocie objęcia ubezpieczeniami emerytalnym, rentowym i wypadkowym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek D. Sp. z o.o.: T. D. w okresie od 17 listopada 2009 r. do 28 lutego 2010 r., M. K. w okresie od 3 września 2009 r. do 7 lipca 2010 r., W. Z. w okresie od 1 marca 2010 r. do 8 lipca 2010 r. oraz S. B. w okresie od 3 września 2009 r. do 31 lipca 2010 r. W wyrokach sądów *meriti* przyjęto, że przedmiotowe umowy zawarte z zainteresowanymi w rozpoznawanej

sprawie były typowymi umowami o świadczenie usług, gdyż strony nie sprecyzowały w nich w sposób zindywidualizowany konkretnego dzieła, a jedynie czynnościowo określały prace mające być wykonane na ich podstawie, które polegały na wykonaniu prac budowlanych.

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku wywiódł wnioskodawca, zaskarżając go w całości oraz wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w Gdańsku do ponownego rozpoznania albo o jego uchylenie i orzeczenie co do istoty sprawy.

Skarga kasacyjna została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa materialnego – art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 18 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U 2013, poz. 1442 ze zm.) przez jego niewłaściwe zastosowanie, art. 65 § 1 i 2 k.c. przez błędną wykładnię dokonaną z pominięciem okoliczności i celu, dla jakich była zawarta umowa, art. 627 k.c. przez jego błędną wykładnię i niewłaściwe niezastosowanie w sprawie oraz art. 734 § 1 k.c. w związku z art. 750 k.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że zawarte umowy mają charakter umów o świadczenie usług.

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Podniesiono, że w sprawie występuje szereg istotnych zagadnień prawnych, które przedstawiają się następująco:

„1. Czy może być uznana za przyjmującego zamówienie – a w konsekwencji czy można mówić o skutecznym zawarciu umowy o dzieło – osoba, która w dziele wykonywanym zbiorowo, w wyniku podziału obowiązków z innymi osobami, wykonuje jedynie jego niemającą samodzielnego znaczenia część lub która wykonuje czynności (prace), które choć nie prowadzą bezpośrednio do powstania dzieła, to są one niezbędne do jego powstania, tj. pozostają w adekwatnym związku przyczynowo-skutkowym?

W przypadku zaś udzielenia pozytywnej odpowiedzi na to pytanie:

Czy i ewentualnie jakie znaczenie ma okoliczność, czy osoba taka brała udział w wykonaniu dzieła przez cały czas jego powstawania, czy jej udział był ograniczony do określonego okresu, krótszego niż czas powstawania dzieła?

2. Czy przyjmowana w doktrynie prawa cywilnego „samoistność rezultatu” jako konstytutywna cecha dzieła wyklucza *a priori* instrumentalne traktowanie tego dzieła np. jedynie jako elementu dużo bardziej złożonego procesu a po wykorzystaniu takiego dzieła – jego zniszczenie (zniweczenie osiągniętego rezultatu)?

3. Czy pozbawia przedmiot umowy o dzieło przymiotu dzieła:

a) powtarzalność czynności niezbędnych do wykonania dzieła i wykonanie w ten sposób wielu dzieł?

b) możliwość usuwania na bieżąco usterek dzieła, przed jego odbiorem, a następnie, czy brak możliwości skorzystania z uprawnień wynikających z rękojmi w pewien czas po dokonaniu odbioru dzieła wobec zniweczenia dzieła (rozbiórka szalunku) oznacza, że nie istniała możliwość poddania umówionego rezultatu (dzieła) sprawdzianowi na istnienie wad?

c) niemożność przypisania konkretnemu wykonawcy dzieła wykonywanego zbiorowo odpowiedzialności za usterki i czy w takim przypadku wykonawcy ponoszą względem zamawiającego odpowiedzialność solidarną, ewentualnie *in solidum*?

4. Czy dokonując kwalifikacji prawnej umów cywilnoprawnych związanych z wykonaniem prac budowlanych i ich wykładni w kontekście okoliczności, w jakich oświadczenia woli zostały złożone i w kontekście zamiaru i celu stron, sąd powszechny ma obowiązek uwzględnienia regulacji odnoszących się do przepisów prawa budowlanego?”.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Odnosząc się do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w związku z występowaniem w sprawie istotnego zagadnienia prawnego stwierdzić należy, że

aby było to możliwe, to konieczne byłoby przedstawienie problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni. Zagadnieniem prawnym jest bowiem zagadnienie, które wiąże się z określonymi przepisami prawa materialnego lub procesowego, których wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia konkretnej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Wskazanie na zagadnienie prawne uzasadniające wniosek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno nastąpić przez jego sformułowanie jako problemu prawnego wymagającego rozstrzygnięcia, określenie przepisów prawa, w związku z którymi powstało i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Dopiero wówczas Sąd Najwyższy ma podstawę do rozważenia, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 września 2014 r., I CSK 729/13, LEX nr 1532950, czy z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, LEX nr 1622307).

Mając powyższe na uwadze należy stwierdzić, że zagadnienia prawne sformułowane przez skarżącego w niniejszej skardze nie spełniają opisanych wyżej wymagań, a pamiętać należy, że niewystarczające jest sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w sposób ogólny i nieprecyzyjny, a zwłaszcza przez ograniczenie się do samego postawienia pytania, bez odniesienia się do problemów interpretacyjnych wynikających z przywoływanych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15 maja 2014 r., III SK 74/13, LEX nr 1482421). Sąd Najwyższy podkreśla wręcz, że z uwagi na publicznoprawny charakter postępowania kasacyjnego rola skarżącego na etapie przedsądu nie ogranicza się do wymyślenia skomplikowanego problemu prawnego, ale aby przekonać Sąd Najwyższy o potrzebie rozpoznania skargi konieczne jest zaprezentowanie odpowiedniej argumentacji wskazującej na potrzebę jego rozwiązania w sposób odmienny od zapatrywań prawnych wynikających z uzasadnienia skarżonego wyroku sądu drugiej instancji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 marca 2014 r., III SK 69/13, LEX nr 1463904).

Na marginesie należało ponadto zauważyć, że Sąd Najwyższy odmówił już przyjęcia do rozpoznania dwóch skarg kasacyjnych złożonych przez

wnioskodawcę, w których treści sformułowane były analogiczne zagadnienia prawne jak w rozpoznawanej sprawie, przyjmując, że nie występują w nich istotne zagadnienia prawne, wymagające rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2013 r., II PK 122/13 oraz z dnia 28 maja 2015 r., II UK 418/14, niepublikowane).

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.